

ΝΑΥΤΙΚΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΙΑ ΚΑΝΟΝΙΑ!...

ΤΟΥ Χ. Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

Τό κάστρο του Σεντιλ Μπάχο κατέβαινε με άλλωιά τιμη ήμερία στην θάλασσα της Έλλης. Καίμιά βία δέν έδειχνε νά λουσήη στά νερά, γιατί τό κρατούσε κι'αυτή φοτοβολή του

πλούσιου άνοσιότατου ήλιου, που έχούσσε τις ντάπες και τά μπροτένια του. Έλάγιο στο κατίστρωμα της Ναυκοτοούσας, δέν ήροχταίνεαν ούτε τόν ήλιο ούτε τό όραμα τών Στενών. Μιά φυσιοσόνια που τόση όραν έφαίξε τό «Χριστός Άνάστη» είχε σταματήσει κι' αυτή και ό έλικας του καραβιού σιγά-σιγά είχε πάψει σφεδόν νά γυρίζη.

Ήτο μία λιανάδα που γλυκεία από χάνι κι' από φίλημα, μία Λαμπράτικη λιανάδα που μάς την έστειλεν ό άναστημένος Χριστός μέσα στην θάλασσαν, γιατί τίποτα άλλο καλλίτερο δέν είχε νά μάς στείλη.

Είχαμε κάνει Άνάσταση στο πέλαγος είχαμε σουβίσει δύο άρ-είνα πάνω στη λαμαρίνα της πλώρης, και είμεθα μισοζαλιμένοι πίνοντες τό δυνατό μαύρο κρασί της Τενέδου. Τά κάστρο τών Στενών και οι βουνοπλείρες είχαν ξεκαθαρίσει και έφαινοντο πιο άπειλητικά μπροστά μας. Τόσο πειά είχαμε πληρώσει στα Λαρδανέλια περιμένοντας νά χωριτίσουν οι Τούρκοι την ήμερά με καίριμα όμορφονία τών κανονιών των, με κανένα Λαμπράτικο σιπάρο, καθός έλέγαμε.

Ό μεγάλος φάρος του Σεντιλ Μπάχο, άσπριζε σάν χιόνι. Λίγο πέρα μέσα έξεχωρίζαν τά σπάτια και τά δένδρα άναστατεμένα και σταγιοπράσινα. Άκόμα ένα τζαμί με τόν πρηρήφανο μιναρέ του πάνω από τις στέγες τών σπιτιών, μάς έφερνε σέ άληθινο πειρασμό. Νομίζαμε σώνει και καλά πως θά άκούσουμε από πάνω τών Χότζα νά ψάλλη κάποια προσευχή.

Μεγάλα φορηγά και ταχυδρομικά βαπόρια έμπαιναν στά Στενά και άλλα έβγαίναν. Και ό ούρανός όγέμιζε με κροσιάλο τούς κηπούς που κεντούσαν στο άνοιχτό γαλιζίο του φόντο τά πιο παράξενα σκούρα σφέδια. Ήσαν όλα ειρηνικά βαπόρια και μία ξεχωρίζαν άνεβοκατεβαίνοντας την σημαία των.

Έξεινην την ήμερά της Λαμπής άναητοίσε η ψυχή μας κάποιες τερασμένες όορτές. Μιά Λαμπή, στο χορό με τους χωριανούς γελιστους και χαλοντιμένους, με τά κροίτια ροδαλά και χαρούμενα, γεμάτη από τόν κρότο του μπαρουτιού. Μέσα σ' αυτά μάς βοίτανε τά τρομπόνια, και τά τριγωνα, και τά βαρελόττα. Μά, έπελλάναν οι στρακατρονικές και μάς έξάλιζαν οι τουφεκιές. Μά από όλους τούς ναύτες του καραβιού πιο πολύ ό Παναγής Μαυιάτος, ό Κεφαλλονίτης πυροβολητής δέν μπορούσε νά καταλάβη πως θά έπερούσεν έτσι ή Λαμπή χωρίς νά κηπίση μπαρούτι, χωρίς νά άκούση μία τουφεκιά.

Και βλαστημούσε διαρκώς με όλο που ήτο Λαμπή, και τά είχε με την όραμά του δέν άποφάσιζε νά βγή έξω από τά Στενά. Ή πολεμοκότης του Κεφαλλονίτη δέν είχαν έκείνη την ήμερά όρια. Ό γέρο πυράρχης που φοβόταν τόν ένθουσιασμό του είχε διατάξει νά προσέχουν τά κανόνια από αυτόν. Ήταν ικανός νά άνεβή στον πυργίσκο της πλώρης, και ν' άρχιση νά ρίξη με τό κανόνι τών 7 και 5 κατά τό Σεντιλ Μπάχο, έτσι για του χρόνου τό καλό. Μέσα στο καράβι όμως ήσαν και άλλοι που είχαν κατεβάσει τά μούτρα των γιατί ή ήμερά τελειώνει και θά περνούσε ή Άνάσταση, χωρίς νά άκουσθή ένας πυροβολισμός.

Ό καπετάνιος, είχαν ειρηδή στους ναύτες τό πρωί, καθός έπισούγγριζε μαζί των τά κοκκινα αυγά:

— Πιστεוו παιδιά πως ή ήμερά θά περάση δύο φορές Παχαλίη.

Μά ό ήλιος εξαμήλωνε και οι Τούρκοι δέν έννοούσαν νά μάς κάνουνε νά νοιώσουμε Άνάσταση...

Σέ μία στιγμήν όμως ό Μαυιάτος ήρθε κάτω από την γέφυρα, έχαίρετσε και έφώναξε:

— Έτσι θά περάση, κ. Κυβερνήτα ή Άνάστασις; — Πώς νά περάση άλλωιώς; είπεν ό κυβερνήτης. Βλέπεις πως φθάσαμε κάτω από την μύτη του Τούρκου. Δέν είναι δικό μας τό λάθος, άν μάς περιφρονεί.

— Ζητώ, την άδεια, κ. Κυβερνήτα, είπεν ό Μαυιάτος, να τους ξεκαθαρίσω τους Μουχαμέτηδες. Μόνο μία, έτσι για την καλή χρονιά...

Κάτω από την γέφυρα είχαν μαζευθεί τώρα και άλλοι ναύτες και όλο έμαίεζοντο. Ένα μέρος από τό πλήρωμα, θά προτιμούσε νά περάση ή Λαμπή έτσι ήσυχη, χωρίς άνησυχίες, μά δέν ήταν φαινετα και μικρό τό κόμμα τών πολεμοχαρών. Και ό Κεφαλλονίτης πυροβολητής όλο και έθαίραβενε.

Ό Κυβερνήτης είχε πιάσει τώρα όμιλία με τόν υπαρχο και σε λίγο έφώναξε και τόν πυράρχη ν' άνεβή στη γέφυρα.

Από κάτω οι ναύτες έπεριμεναν. Δέν άκουγαν τί έλεγαν άπάνω μά έξεχώριζαν δυο-τρεις φορές αυτά τά λόγια του πυράρχη:

— Μάλιστα, κ. Κυβερνήτα... Όπως νομίζετε... Έχει καλώς... Θά προχωρήσουμε...

Και τραβήξαμε άκόμα πιο μπρός.

Τώρα τό φρούριο του Σεντιλ Μπάχο είχαν άκόμη πιο πολύ ξεκαθαρίσει και άνάμεσα στα σπίατα ό μιναρές έφαινοντο καθός ψήλωνε από τις στέγες, σάν νά μάς προκαλούσε. Λίγο πιο πέρα νοτιονοανατολικά στην άσπιακήν άκτινη, έφάνταζε τό Κοιμή Καλέ τό θαμπό και πιο εσβαμμένο, μά όχι λίγο και αυτό άπειλητικό και φοβερό...

Και μέσα στη μέση τών Στενών, στη μέση της Εύρώπης και της Άσίας, ή θάλασσα του έλλησπόντου έκλυόσεν σάν γαλάφι και ήρομο ποτάμι για νά ένωσθή με τά πλατιά του Αιγαίου νερά.

Ό πυράρχης που είχε κατέβει πειά από την γέφυρα άρχισε νά μιλά σέ όλους τούς ναύτες, μά πιο πολύ άπευθύνετο στον πολεμοχαρη Κεφαλλονίτη.

— Έπιμένεις νά ριζέμονε στους Τούρκους; Του έλεγε με ύφος γεμάτο έπισημοίτητα.

— Όχι έγώ, μά ή ήμερά τό καλει, άπάγτησεν ό Μαυιάτος.

— Έρείς ότι ό Ναύαρχος έχει συστήσει «φειδώ εις τά πυρομαχικά», είπεν πάλιν ό πυράρχης. Πρέπει τουλάχιστον νά έχομε κάποιο άποτέλεσμα... Μας έγγυάσαι για τόν μιναρέ;

Ό Μαυιάτος έκτύταζε με κάποια προσοχή την άπόστασι. Από τό καράβι ως τό μέρος του Σεντιλ Μπάχο, που ήτο τό Τουρκικό τζαμί, ή άπόστασις θά ήτο ως τεσσαερισμουν χιλιάδες μέτρα. Ό Μαυιάτος θεωρούσε τόν έναντί του μέσα στό καράβι για τόν καλλίτερο σκοπευτή, και οι άλλοι όμως είχαν την ίδια ιδέα για την σκοπευτική του ικανότητα.

— Άς είναι, είπε τέλος ό πυράρχης, στο Μαυιάτο. Ό κ. Κυβερνήτης έπέτρυνε νά ρίξης μά ένσφαιρη βολή κατά του μιναρέ. Θέλει όμως άποτέλεσμα.

Τά μάτια του ναυτή έπέταξαν φωτιές, Έκανε νά τρέξη στον προωριό πυργίσκο,

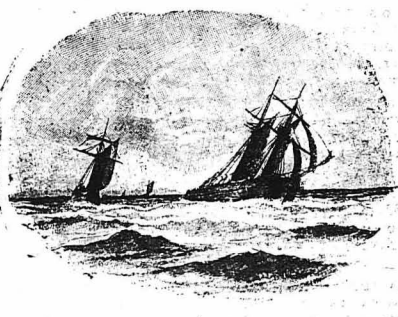
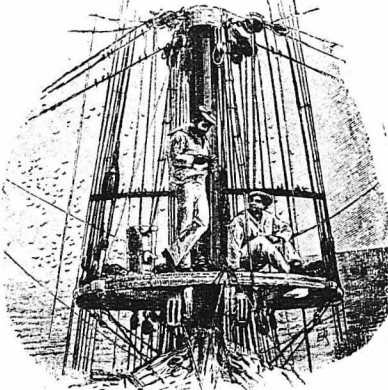
άλλά ό πυράρχης τόν άταμάτησε:

— Έχω νά σου δώσω μερικές άκόμη οδηγίες, είπεν, ένθ παράγγελλε σ' ένα όλοπο πυροβολητή νά άνεβή στον πυργίσκο και νά γεμίση τό κανόνι... Πρώ πάντων νά έξη ύπ' όψη την κοινοούλα του μιναρέ. Έτσι θά καταλάβουν οι Τούρκοι πως τιμάμες ήμεις οι Έλληνες την Άνάσταση! Ό όλοπος είχε πειά άνεβή στον πυργίσκο και έφαινοντο πως είχε βάλει τό βλήμα στο κανόνι! Ό πυράρχης έλεγε:

— Έμπρός!... κι' όπως είπαμε. Στην κοινοούλα του μιναρέ...

Ένας δυνατός κρότος άκούστηκε σέ λίγο, και την ίδιαν όραν οι ναύτες και οι υπαξιωματικοί που είχαν μαζευθεί κάτω από τόν πυργίσκο του κανονιού άρχισαν όλο μαζί τις φωνές βγαίνοντας τά κατέλλα τους.

— Χριστός Άνάστη, Μαυιάτο!... Και του χρόνου νά είσαι καλά!... Ό Μαυιάτος όμως ήτο έξω φρενών. Έκτύταζε τό κανόνι, άπλωνε τά μάτια του κέραστών Τούρκικο μιναρέ, που έφαινοντο πιο όρθιως από πρώτα, και τά κατέβαζε σα-

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΘΑΝΑΤΟΙ ΑΠΟ ΦΟΒΟ

Όταν ένας άνθρωπος τρομάξει πολύ, μπορεί και να πεθάνει απ' τὸ φόβο του. Καὶ Ἰδοὺ μερικές ἀποδείξεις: Ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Πρωσίας, ὁ Φρειδερίκος Α', κοιμόταν μιά μέρα στὴν πολυθρόνα του, ὅταν ἔξαφνα μπήκε μέσα στὸ δωμάτιο ἡ γυναίκα του, ἡ Λουίζα τοῦ Μεκλεμβούργου, ἡ «ρελλή Λουίζα», ἡ ὁποία εἶχε κατορθώσει νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴ τῶν φυλάκων ποὺ τὴν παρακολουθοῦσαν. Πλησίασε στὴν πολυθρόνα ὅπου κοιμόταν ὁ ἄντρας της καὶ τὸν κούνησε δυνατὰ. Ὁ Φρειδερίκος ἀκαινιάχτηκε τρομαγμένος καὶ, καθῶς ἦταν ἀκόμα ζαλισμένος ἀπ' τὸν ὕπνο, μόλις ἀντίκρισε τὴν ἀσπροντυμένη γυναίκα του μὲ τὰ ἄγρια λαμπρὰ μάτια, τοῦ φάνηκε ὅσν νὰ εἶδε μπροστά του τὴ θρυλικὴ Δεσμὴ Κυρία, τὸ φάντασμα τοῦ ὁποῦο ἡ ἐμφάνιση προήγγυε πάντοτε καὶ τὸ θάνατο ἐνὸς πρίγκηπος τοῦ οἴκου Βρανδεβούργου. Τὸν ἔπασσε λοιπὸν ἀπ' τὸ φόβο του δυνατὸς κυρτὸς καὶ ὕστερ' ἀπὸ ἑξ ἡβδομάδων ἀγωνία καὶ παραλήρημα πέθανε σὲ ἡλικία πενήντα ἔξ ἑτῶν.

Ὁ Πέντερμαν, γεργανὸς ζωγράφος τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, πέθανε στὰ 1651 ἀπ' τὸ φόβο του, βλέποντας μερικὸς σκελετοὺς ποὺ εἶχε στὸ ἐργαστήριό του γι' ἀνατομικὰ μελέτες, νὰ κουνῶν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τους—ἕξ αἰτίας μιάς ἐλαφρῶς σεισμικῆς δονήσεως.

Ὁ μουσικὸς Θωμάς Μπρίτον, ἰδρυτὴς τῆς Μουσικῆς Σέσχης τῆς Ἀγγλίας πέθανε κ' αὐτὸς ἀπ' τὸ φόβο του, ἐπειδὴ κάποιος ἐγγαστριμῶτος φαρῶν τοῦ ἀνήγγειλε τὸ μελλοντικὸ θάνατό του—χάριν ἀστεϊότητος!...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΕΡΑΤΑ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ

Ὁ Δράκემβεργ, ἀπ' τὴ Δανία, γεννήθηκε στὰ 1626. Ὑπῆρθε ὡς ναύτης στὸ βασιλικὸ στόλο μέχρις ἡλικίας 91 ἐτῶν. Ἐνεῖντα δύο ἐτῶν ἦταν δὴν συνελήφθη ἀιχμάλωτος ἀπ' τοὺς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐκράτησαν στὴν Τουρκία δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια. Ὁ Δράκემβεργ ὑπέφερε τὰ πάνδηνα κατὰ τὸ διάστημα τῆς αιχμαλωσίας του, χωρὶς ὅμως οἱ σωματικοὶ βόλοι νὰ καταβάλλουν καθόλου τὸ σιδηρενὸ ὄργανισμὸ του. Ὅταν γύρισε στὴν πατρίδα του—ἡλικίας 111 ἐτῶν—σκέφτηκε πῶς ἦταν καιρὸς κιὰ νὰ παντρευθῆ. Πράγματι, βρῆκε μιά γυναίκα, ἡ ὁποία ἀριθμοῦσε μόνον 63 Ματούς καὶ ἡ ὁποία δέχθηκε, πρόθυμα καὶ ἐνώπιον μαζῶν τοῦ τάς τύχης τοῦ βίου της. Ἐστραχ ὅμως ἀπὸ κἀμπουσα χρόνια, ἐκείνη πέθανε. Ὁ Δράκემβεργ ἦτανε μὲν τότε 180 ἐτῶν, μὰ ἡ καρδιά του χτυποῦσε ἀκόμα ὡς ἐπιστατοῦς νεανίου. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐρωτεύθηκε ἀργίως μιά νέα ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἀντεπεκρίθη παραδόξως, στὴν ἐρωτικὴ τοῦ φλόγα! Ὁ Δράκემβεργ βασανίστηκε τρομερὰ μὲ τὴν ἄρνηση τῆς νέας αὐτῆς. Καὶ ἀφού ἔζησε ἀκόμα... δεκάξυ χρόνια, πέθανε μὲ τὴν ἀπελπισία στὴν καρδιά, σὲ ἡλικία 146 ἐτῶν!

Ἄλλο τεράς μακροβιότητος εἶνε ὁ Ἰωσήφ Σύργιγκτων ἀπὸ τὴν Δανία. Ὁ Μαθουσάλης αὐτὸς πέθανε στὴ Νορβηγία τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1797 σὲ ἡλικία 160 ἐτῶν. Μέχρι τῆς τελευταίας του πνεύς εἶχε διατηρήσει τὸ λογικὸ του καὶ ὅλες τῖς αἰσθήσεις του. Τὴν παραμονὴ τοῦ θανάτου του μάζεψε τριγύρω του ὅλη τὴν οἰκογένειά του καὶ τοὺς ἔδωσε τῖς τελευταίες δὴνιγίς του. Εἶχε παντρευτεὶ πολλὰς φορὰς καὶ ἄφησε γυναίκα νέα μὲ πολλὰ παιδιά. Ὁ πρωτότοκος υἱὸς του ἦταν ἡλικίας 105 ἐτῶν καὶ ὁ τελευταίος μόναχα 9.

σιτισμένος κάτω στους συναδέλφους του ποὺ τοῦ ἐφώναζαν «Χριστὸς Ἀνέστη», λυμένοι στὰ γέλοια. Ὑστερα εἶδε τὸν κυβερνήτην νὰ τοῦ κινῆ τὸ μαντήλι ἀπὸ τὴν γέφυρα καὶ νὰ φωνάζη καὶ αὐτὸς μὲ τὴν σειρά τοῦ:

— Χριστὸς Ἀνέστη, Ματιάτο!... Ἄς ὀψεται ὁμως ὁ μοναρέξι!...

— Ἀχ! κύριε κυβερνήτη, ἐφώναξε ἐπὶ τέλους ὁ Ματιάτος. Ποτέ δὲν τὴν ἐπιτρέψαμε αὐτὴν τὴν προσβολὴ ἀπὸ σᾶς. Καὶ συγγνώμης ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ μὲ τὸν ἴδιο ὄνομα στὸ πρόσωπο τὴν σκία τοῦ πυγισίου, ἐνῶ οἱ ναῦτες δὲν ἐσταματοῦσαν τῖς φωνές. Τὸ παιχνίδι τοῦ κυβερνήτου μὲ τὸν πυράρχη νὰ γελᾶσαν τὸν Ματιάτον καὶ νὰ βάλλουν στὸ κανόνι του ἀσφαιρὴ βολὴν εἶχεν ἐπιτύχη σὲ ὅλη τὴ γραμμὴ.

Μὰ τὸ παιχνίδι αὐτὸ, ἐκείνη τὴν χρονία τοῦ πολέμου, μὰς εἶχε κάνει κάτω ἀπὸ τὰ Λαοβανέλλια νὰ νοιώσωμ καὶ ἡμεῖς κάποιαν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ...
Κ. Φαλατζίτς

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΔΥΟ ΝΕΟΝΥΜΦΩΝ

Οἱ κάτοικοι μιάς Ἰταλικῆς κομποπόλεως, τῆς Ἀφραγκόλα, ἔχουν ἀνωστατωθῆ ἀπὸ ἓνα παράξενο καὶ ἀνεξήγητο φαινόμενο τὸ ὁποῖο αὐτοὶ ἀποδίδουν... σὲ μάγια.

Πρὸ δύο ἡβδομάδων ἓνας νεαρὸς ἐργάτης, Βιντσέντζος Πετρέλα ὀνόματι, εἶχε παντρευθῆ μὴ χωρισμένη νέα ὀνόματι Μαρία. Εὐθύς μετὰ τὸν γάμο οἱ δύο νεόνυμφοι ἐγκατεστάθησαν σ' ἓνα κομψὸ σπίτικι λίγῳ μικρότερον ἀπ' τὸ σπίτι τῶν γονέων τοῦ γαμπροῦ. Τὴν ἐπομένη τοῦ γάμου οἱ γονεὶς τοῦ Πετρέλα ἐξέστησαν καὶ πήγαν στὴν πόρτα τοῦ γαμμοῦ τοῦ νεόνυμφου, ἔπειτα στὴν πόρτα ἀλλὰ κανεὶς δὲν βρῆκε νὰ τοὺς ἀνοίξῃ. Ξαναχτύπησαν δυνατώτερα πολλὰς φορὰς, ἀλλὰ ἀπὸ μέσα δὲν ἀκογγόταν τίποτε. Μὲ κάποιαν ἀνησυχία ἔσπασαν τὴν πόρτα καὶ ἔτρεψαν στὸ δωμάτιο τῶν νεόνυμφων καὶ τοὺς βρῆκαν βυθισμένους σὲ βαθύτατον λήθαργο ἀπ' τὸν ὁποῖο μὲ πολλὴ δυσκολία κατάρθησαν νὰ τοὺς ξυπνήσουν.

Τοὺς ρώτησαν μῆπως εἶχαν πῆ πολλὴ κρασί ἢ κανένα ἄλλο ναρκωτικὸ καὶ ἐκείνοι βεβαίωςαν ὅτι οὔτε εἶχαν πῆ οὔτε εἶχαν φάει τίποτε ποὺ νὰ δικαιολογῇ τὸν λήθαργο ἐκείνων.

Τότε ἡ μητέρα τοῦ νέου πίστευσε πῶς κάποιος τοὺς εἶχε κάνει μάγια. Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ πήγε νὰ συμβουλευθῆ κάποια γυναικὴ μάγισσα ἐνὸς γειτονικοῦ χωριοῦ καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ κἀν ὄποτε νὰ λυθοῦν τὰ μάγια.

Ἡ μάγισσα δέχθηκε πρόθυμα. Πῆγε ἡ ἴδια στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ καὶ τοποθέτησε κάτω ἀπ' τὸ στρώμα τῶν νεόνυμφων ἓνα λεμόνι μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε χάσει ἀρκετὰ καρφιά, ἀφού προηγουμένως τοῦ διάβασε μερικὰς μυστηριώδεις εὐχές.

Οἱ γονεὶς καὶ οἱ ἄλλοι γνωστοὶ τῶν νεόνυμφων τοὺς καληνύχτησαν καὶ ἔφυγαν. Ὅταν ὅμως τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὸ ξαναπήγαν στὸ σπίτι τους νὰ ἴδουν ἂν ἡ ἐπέμβασις τῆς μάγισσας ἔφερε ἀποτέλεσμα, χτύπησαν καὶ πάλι στὴν πόρτα χωρὶς νὰ τοὺς δοθῆ καμμιὰ ἀπάντησις ἀπὸ μέσα. Ὅπως ἦταν ἐπόμενον, ἔσπασαν τὴν πόρτα καὶ μῆχαν μέσα ὅπου ἀντίκρισαν ἓνα φαινόμενο παραδοξότερον καὶ πῖο μυστηριώδες ἀπὸ τῆς προηγουμένης.

Τὸ δωμάτιο τοὺς ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ ἓναν παράξενο καὶ ἄσμομα καπνὸν, ἐνῶ τὸ ἀνδρὸν ἀγκομαχοῦσε στὸ κρεβάτι ὡς νὰ πνιγνίταν ἀπὸ ἀσφίξι. Οἱ γονεὶς των καὶ οἱ φίλοι ποὺ εἶχαν συγκεντρωθεὶ ἐκεῖ ἀνοίξαν ἀμέσως τὰ παράθυρα καὶ τὴν πόρτα γι' ν' ἀερίσουν τὸ δωμάτιο. Ἐπειτα μὲ μεγάλη δυσκολία κατάρθησαν νὰ ξυπνήσουν τοὺς δύο νέους ἀπ' τὸν λήθαργο.

Ὅταν τοὺς ρώτησαν τί τοὺς ἔχει συμβῆ καὶ γιατί βρέθηκε τὸ δωμάτιο βουτηγμένο στὸν μυστηριώδη ἐκείνων καπνὸν οἱ δύο νεόνυμφοι εἶπαν ὅτι οὔτε φωνὰ εἶχαν ἀνάψει οὔτε τίποτε ἄλλο ποὺ νὰ δικαιολογῇ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ καπνοῦ.

Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ πιστεύουν ὅτι κάποιος τοὺς ἐχεῖ ρεῖει μάγια.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΙ ΕΙΧΑΝ Η ΚΟΤΤΕΣ

Ἡ χήρα τοῦ κτηνοτρόφου Λάβραγο, ἀπεφάσισε, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀνδρὸς της νὰ κρατήσῃ μόνη της τὸ κτηνοτροφεῖον καὶ τὸ ὀρνιθοτροφεῖον.

Τῆς ἔλειπε ὁμως ἡ πείρα... Πρὶν παντρευθῆ, βλέπετε, τὸν Λάβραγο ἦταν μολιστρα. Ἀγνοεῖ χίλια δύο πράγματα ἀπὸ τὸ νέο της ἐπάγγελμα! Καὶ νὰ ὅπου μὰ περίεργη ὄσος ἐνοχῆται στὸν ὀρνιθώνα της, καὶ ἀποδεκατίζει τῖς κόττες της. Μὴ γνωρίζοντας; τί νὰ κἀν, ἡ νεοφίτησι κτηνοτρόφος γράφει στὸ Κτηνιατρικὸν Ἰνστιτούτον τοῦ Σαίν-Λουί.

«Κάθε πρωὶ, ὅταν πηγαίνω νὰ ταῖσω τῖς κόττες μου, βρίζω ἀπὸ δύο ἕως τρεῖς κόττες ὑπτές, παγωμένες, μὲ τὰ πόδια στὸν ἄντρο. Σὲ τί πρέπει νὰ ποδοθῶ αὐτὸ...»

Ὑστερ' ἀπὸ λίγες μέρας λαμβάνει τὴν ἐξῆς ἀπάντησι ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο:

«Ἀπλοῦστατα κυρία μου, τὸ γεγὸνὸς ποὺ μᾶς ἀναφέρετε δὲ φεῖται, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, στὸ ὅτι νὰ ποῦλιά σας ψοφοῦν!...»